

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära Abrigovänner,

Den moderna tekniken har onekligen sina fördelar. Genom fönstret betraktar jag den kylslagna och regniga våren i Solna samtidigt som jag just deltagit i tisdagens medarbetarsamling på Abrigo – 11 000 km bort! Skype är ett fantastiskt sätt att vara närvarande när man är långt borta. Så nu är jag uppdaterad om nya arbetstider för kvällspersonalen, om den pågående handikapsanpassningen och om den nya pojkgruppens teaterbesök i lördags. Romeo och Julia på teatern i Niterói, en annorlunda upplevelse för killarna.

Att bedriva fungerande social hjälpverksamhet innebär att man ställs inför utmaningar som måste hanteras på olika sätt. Abrigo har i över 26 år arbetat i det brasilianska samhällets ytterkanter. Det har inte alltid varit lätt. Men tack vare medarbetares stora övertygelse och engagemang har arbetet utvecklats och idag är Abrigo en erkänd och viktig institution i staden Itaboraí utanför Rio de Janeiro.

Abrigo har förändrats mycket sedan starten 1989. Nya lokaler har byggts, arbetslaget har utökats och blivit mer kvalificerat, kontakterna med samhället har ökat. Men målet har inte förändrats; att stärka unga hemlösa kvinnor. Genom medicinsk och social assistans får de hjälp att ta hand om sina barn. Genom utbildning får de hjälp att finna vägar till självförsörjning och framtidshopp.

Vi har flera gånger berättat om en växande grupp som söker skydd på Abrigo; kvinnor och barn på flykt från män som slår. Det är ofta upprörande öden; kvinnor som fått lämna allt, traumatiska upplevelser för barn, men också vittnesmål om ett samhälle som inte förmår hjälpa de mest utsatta. I detta rundbrev får du stifta bekantskap med Sandra och sonen Allan. De berättar sin skakande historia, som samtidigt visar hur arbetslaget på Abrigo genom gemensamma ansträngningar åstadkommer förändring.

Och så vill jag gärna presentera två nya medarbetare till vårt arbetslag. Med Rachel Fróes, 31 år, får Abrigo för första gången en legitimerad sjuksköterska. Rachel kommer från São Gonçalo, vår grannkommun, är gift och har en son. För fem år sedan tog hon sin sjuksköterskeexamen, och har sedan specialiserat sig inom obstetrik och kvinnohälsa. Hon började sin tjänst på Abrigo den 1 april, och kommer närmast från arbete på ett av delstatens större sjukhus. Där har hon varit arbetsledare för sjuksköterskor på förlossningsavdelningen, inriktad på gravida i risksituationer. "Genom mitt arbete på Abrigo vill jag medverka till att förstärka det förebyggande hälsoarbetet, inklusive familjeplanering. Kvinnorna behöver stöd före och efter förlossningen och vi ska tillsammans se till att de nyfödda barnen mår bra." Det är en stor tillgång för oss att i vårt dagliga arbete ha en utbildad barnmorska. Rachels tjänst är ett samarbetsprojekt mellan Abrigo och föreningen Jämtbrasse i Östersund.

Tiago Graube, 24 år, är vår nye diakoniassistent. Tiago kommer från en tyskkättad småbrukarfamilj i södra Brasilien, på gränsen till Argentina. Tiago berättar att under hela hans uppväxt levde familjen på vad man odlade och födde upp. Efter gymnasiet bestämde sig Tiago för att studera teologi med inriktning på diakonalt arbete, vid det Lutherska universitetet i São Leopoldo. Han har även erfarenhet från olika sociala projekt, såväl i Brasilien som i Costa Rica i Centralamerika. Tiago är mycket intresserad av befrielsesteologin, en rörelse som har sitt ursprung i den katolska kyrkan i Latinamerika på 1960-talet och växte fram som en protest mot de stora sociala orättvisorna. "Jag är väldigt glad över att få vara en del av ett arbetslag som verkligen tror att förändring för var och en av kvinnorna

som kommer till oss är möjlig”, säger Tiago. Vi är övertygade om att Tiagos engagemang och kunskaper kommer att bli tillgångar i arbetet. Vi välkomnar Rachel och Tiago och hoppas att de ska finna sig väl tillrätta i den utmanande vardagen på Abrigo.

På samma sätt som arbetet på Abrigo ställer oss inför utmaningar och tvingar oss att finna nya vägar, är det nödvändigt med nytänkande och förändring också i informations- och insamlingsarbetet. Det engagemang och den delaktighet som finns bland våra givare är fantastiskt. Det gör att vi når nya grupper och att ordet om Abrigo sprids längre och mer effektivt än vi annars skulle kunna nå. Ibland får vi frågan från personer som nyligen stiftat bekantskap med Abrigo. ”Men hur ska man känna till ert arbete, ni annonserar ju inte eller gör reklam för er?”. Nej det stämmer att vi inte betalar för dyra annonsplatser, inte heller bedriver vi vår insamlingsverksamhet genom telefonuppringning eller gatuinformanter. Det är ett medvetet val vi gjort. Vi vill lägga så stor del av våra intäkter som vi kan på just vår verksamhet. Vi önskar självklart att fler stöttar Abrigo, för då skulle vi kunna hjälpa fler och göra mer. Men vi tror att genom att satsa på verksamheten och att sakligt informera om den och bjuda in intresserade att besöka oss så sprids ordet. På vår hemsida och vår Facebooksida kan den som vill veta mer snabbt hitta information.

Autogiro – gör det enkelt för Dig, skapar trygghet för oss!

Du som givare är viktig för oss, och du kan hjälpa oss att nå fler. Vi är övertygade om att det finns många som delar vår vision om förändring för kvinnor och barn genom samarbete och hjälp till självhjälp. Prata gärna om Abrigo med dina vänner, i din förening eller på din arbetsplats. Vi sänder information till den som är intresserad. Och vi kommer gärna på besök och berättar mer. Föredragen om arbetet på Abrigo brukar vara mycket uppskattade. Möten med givare är viktiga för oss, de inspirerar och ger kraft till arbetet på Abrigo. Det är enkelt att boka ett föredrag genom ett mail eller telefonsamtal. Kontaktuppgifter finner du längst ner på denna sida.

Sedan 2010 stöttas Abrigo av det norska fackförbundet Lederne (www.lederne.no). Upplägget är lika enkelt som genialt, varje månad betalar varje medlem en krona till Abrigo, det dras automatiskt på medlemsavgiften. En krona är inte mycket kanske någon invänder. Nej inte från en person, men från 17 000 medlemmar blir det mycket. Det blir allt vanligare att företag tar ett socialt ansvar. Alltifrån att stötta det lokala fotbollslaget till internationella projekt. Vi vill nu be dig som känner lite extra för Abrigo att hjälpa oss att nå företag som är intresserade av att stötta vår verksamhet. Det skulle innebära en stor trygghet att få kontakter med företag som är villiga att sponsra oss.

För oss på Abrigo är det självklart att ständigt arbeta för att hålla nere våra kostnader för insamling och administration. Ett exempel är att vi nu ytterligare lyckats pressa vår omkostnader för postutskick. Vi möter ibland personer som vill fortsätta hålla kontakten med oss och vårt arbete men inte har möjlighet att finansiellt stötta vår verksamhet. Till er vill vi nu erbjuda möjligheten att prenumerera på vårt rundbrev. Våra totalkostnader för att skicka dig vårt rundbrev är så lågt som 30 kr per år. För 100 kr får du vårt rundbrev under ett helt år och bidrar då alltså också med en slant till oss.

Solna, den 2 juni 2015
med många hälsningar

Kalle Larsson
Insamlingsansvarig

Abrigos arbete stöds av:

Du vet väl om att du kan stödja vår verksamhet genom en gåva i samband med en högtidsdag eller till minne av en avliden? Vår verksamhet finansieras helt genom gåvor så varje bidrag är viktigt. Ta kontakt med oss, så får du snabbt fram ett hyllningsblad/minnesblad till önskad adress. Maila info@abrigo.se eller ring 0769-036023. Eller: Anna Andrén, tel 0340 – 661309, anna@munet.nu eller Ragnhild Johansson, tel: 0524-23005

Det går också att lämna ett meddelande vid inbetalning, men var då noga med att tydligt ange att blad ska skickas, samt ange till vilken adress.

Familjebilder

Sandra: Jag kommer från enkla förhållanden. Mina föräldrar dog innan jag fyllt 15, och jag fick börja jobba för att kunna betala för en sängplats och mat hos några grannar, men fortsatte mina studier genom kvällskurser. När jag var 16 år träffade jag Pedro, som var 8 år äldre, och vi började, som man säger, gå i sällskap. Jag beundrade honom för han var alltid bestämd i sina uppfattningar. Han hade fast arbete och eget hus, som låg litet avlägset, en halv kilometer till närmaste granne.

Jag blev gravid och vi beslöt att flytta ihop. Men först ville han presentera mig för sin familj. Vi åkte dit en lördagseftermiddag. Mamman och systrarna såg förskräckta ut när de fick se Pedro. Ingen lyckönskade oss, och när vi var på väg ut viskade min svärmor: öJag hoppas du vet vad du ger dig in påö. Tre dagar senare flyttade jag in hos Pedro.

Första kvällen sa jag: öNu blir det till att vakna tidigare på morgnarna, för nu har jag fått längre till jobbet.ö Han vände sig mot mig. öJag har varit på din arbetsplats och meddelat att du slutat.ö Jag blev bestört, för jag gillade mitt jobb, och vi behövde pengarna. Jag började säga emot, men tystnade när jag märkte att han redan somnat. Nästa dag hade jag maten klar när han kom hem. öNu måste jag ge mig avö sa jag när vi ätit. öJag är redan sen till kursen.ö öDet är slut med sådant trams. Du stannar här.ö öDu kan väl inte ta ifrån mig allt det är bara två kvällar i veckan.ö Då slog han mig.

Jag var 17 år den gången. Idag är jag 35. Jag har blivit misshandlad halva mitt liv.

Två veckor senare fick jag missfall. Det första av fyra. Elva månader senare föddes Allan, sedan dröjde det åtta år innan jag fick Felipe och för tre år sedan Brenda.

Allan: Det enda jag kommer ihåg från det jag var liten är att pappa slog oss och hur rädd jag var och hur ont det gjorde. Ofta förstod vi när det skulle börja. Han plockade undan saker som kunde gå sönder, och sköt undan TV:n och sedan låste han dörren. Han slog oss med sina händer, sin livrem och ibland med en plank. Han slog ända tills han blev trött. Då slängde han sig på sängen och somnade.

Folk måste ju ha sett och förstått. Men det var ingen som sa något. Jag och mamma pratade aldrig med varandra om att pappa slog oss. Vi låtsades att det hemska aldrig hänt. På något sätt intalade jag mig, att det var på samma sätt i andra familjer.

Sandra: För fem år sedan slog han mig så illa att jag fick uppsöka sjukhus. Den nya kvinnofridslagen hade införts, och jag uppmanades att göra en polisanmälan. öDu kan inte gå tillbaka till honomö sa man. Det var lätt att säga. Vart skulle jag gå?

För tre år sedan föddes Brenda, och för en tid uppträdde han annorlunda. Brenda blev hans älskling. Det gick fyra månader utan att han rörde mig. Men sedan började det igen. Veckan före jul fick jag åter uppsöka sjukhus. En ny anmälan. Han kallades till förhör via brev. Han slängde det oöppnat.

Och så en torsdag för tre månader sedan stod jag och fritrade fisk till middagen medan Brenda sov i kökssoffan. Jag hörde ytterdörren öppnas, kände igen hans steg och såg att han gick fram till soffan och försiktigt lyfte upp Brenda och bar henne in i sovrummet. Sovrumsdörren stängdes och ytterdörren reglades och jag hörde hans steg bakom mig. Jag kände mig alldeles lugn när jag sa: öOm du slår mig tar jag barnen och går och du får aldrig se oss mer.ö Med ett språng var han framme vid spisen och slängde den heta oljan mot mitt ansikte. Jag fick upp armen för att skydda mig men skrek av smärta. Med ett knytnävsslag fällde han mig till golvet och jag hörde hur käken krossades. Det sista jag minns var att han stod över mig med en järnstång i händerna.

Allan: När jag öppnade dörren hörde jag först min lillasysters gråt bakom den stängda sovrumsdörren och sedan mammas jämmer från köket. Den syn som mötte mig kommer aldrig att glömma. Det var blod över allt, hennes

ansikte gick inte att känna igen, en blodig massa, brännsåren, och så det avbrutna benet i en ohygglig vinkel. öDu måste hjälpa mig till sjukhuset,ö viskade hon, ömen lämna först Brenda hos grannen. Säg att det hänt en olycka.ö Jag skyndade in i sovrummet och tog upp Brenda. Pappa hade gått. På golvet hade han slängt järnspettet. Jag hade kunnat slå ihjäl honom om jag funnit honom. Jag sprang bort till grannfrun och lämnade över Brenda. öPappa har slagit mamma så illa, att jag tror att hon dörö. öSpring bort till macken,ö sa hon, öjag såg just Santos åka dit med sin skåpbil. Det tar för lång tid att vänta på en ambulans.ö Medan jag sprang vidare tänkte jag, att det var första gången jag klarat av att säga det. Att pappa slår min mamma.

Sandra: Benet hade gått av men inte krossats, så det räckte med en gipsning. Brännsåren läktes, men de fula märkena kommer alltid att finnas kvar. Den svåraste skadan var den sönderslagna käken. Minst tre veckor på sjukhus förklarade läkaren. Och så en ny polisanmälan. Polisen sökte Pedro, men han höll sig undan. Brenda var hos grannen, Felipe hos en väninna. Jag var fast besluten att aldrig återvända.

En eftermiddag såg jag plötsligt Brenda komma springande mot min sjuksäng, överlycklig omfamnade jag henne. Och sedan såg jag Pedro stå vid dörren. öJag har hämtat hem Brenda,ö sa han, öså nu finns hon där hon hör hemma.ö Och så tog han henne och gick. Jag insåg att jag aldrig skulle bli fri.

Monica, socionom, Abrigo: Sandra var i dåligt skick när hon och Felipe kom till Abrigo. Vår första åtgärd blev att undersöka om vi kunde åstadkomma en fredlig lösning. Eftersom det fanns flera polisanmälningar bad jag polisen följa med vid mitt besök hos Pedro. Han blev uppenbart illa berörd av polisens närvaro, men förklarade att han inte tänkte ge ifrån sig sin dotter, att det var hans hustru som övergett hemmet, och att han till skillnad från henne hade bostad och arbete.

Marcos, psykolog, Abrigo: Vårt nästa steg var att kontakta barnavårdsnämnden. Nämnden gjorde hembesök efter överenskommelse med Pedro, och fann inte överraskande hemmet städlat, och barnet utan synliga märken på våld. Vår hänvisning till polisanmälningar och en omfattande fotodokumentation avvisades; där var det fråga om mamman och en broder, flickan var oskadd. öHon bor ensam med en far som misshandlar,ö invände jag. öNi får invänta eventuella framtida skador på dottern och hålla oss underrättade, som det är nu kan vi inget göra.ö

Washington, advokat, Abrigo: Vi hjälpte Sandra att hos domstolen begära vårdnaden av Brenda med hänvisning till att pappan utsatt familjen för våld och att fallet var väl dokumenterat. Jag har erfarenhet av den långa handläggningstiden för vårdnadsärenden och anhöll om att ärendet skulle prioriteras. Svaret från domstolens kom efter två veckor. Begäran hade avslagits. Beslutet kunde inte överklagas.

Luiza, pedagog, Abrigo: Från receptionen meddelades att Pedro väntade vid ingången i sällskap med en pastor. De krävde att få tala med Sandra. öInte så länge jag har något att säga till omö tänkte jag och skyndade mot receptionen med ett fast grepp om mappen med Sandras dokument.

Pastorn förde ordet. Han hade, förklarade han, tagit på sig rollen att medla mellan makarna. En hustrus plats är vid sin mans sida, barn behöver både sin mor och sin far, och hemmet är en helgad plats. öMisshälligheter inträffar i de bästa familjer, också i min egen.ö öDå tycker jag att pastorn skall sätta sig ner och titta på de här bilderna, och sedan kanske pastorn kan svara på om sådana misshälligheter inträffar i ert hem.ö Han tittade på bilderna och sa, påtagligt skakad. öJag hade ingen aning om. . .ö Pedro blev rasande och hotfull. Polis tillkallades och resultatet blev den första framgången; han fick besöksförbud, förbjöds att vistas närmare än 500 meter från Sandra.

Överträdelse skulle leda till häktning. Men Brenda var kvar hos sin far.

Monica: Tre månader gick. Sandra frågade sig varje dag om hon gjort rätt. Om hon inte för Brendas skull måste återvända.

Så kom ett oväntat genombrott. Jag var kallad till Domstolen för ett rutinärendet som rörde en av våra boende. Det var löst på några minuter och jag var redan på väg ut när domaren kallade tillbaka mig. Det här vårdnadsärendet som ni har. Vi kanske hinner ta en titt på det? I en hast plockades handlingarna fram. Men detta är ju alldeles

förfärligt, varför har det inte fått prioritet?

Handläggaren kallades in. Jo, begäran om prioritet hade avslagits. Det förhöll sig nämligen så, att mannen efter telefonsamtal genast inställt sig och uppträtt propert och berättat att det rörde sig om ett missförstånd och att han tyvärr hade förlorat tålamodet eftersom hans fru ibland var slarvig.

Domaren vände sig mot sekreteraren och började diktera: Beslut om hämtning av minderårig som befinner sig i risk, enligt paragraf . . .

Två timmar senare befann Marcos och jag oss i en polisbil som svängde upp mot Pedros hus. Vi möttes av två poliser, som kallats till platsen. Vi har knackat på. Ingen öppnar men det hörs ljud från en TV inne i huset. Har ni hämtningsordern? Fint, den ger oss rätt att gå in. Ytterdörren bröts upp. Vi steg in i ett mörkt rum med förspikat fönster. På en bänk flimrade en TV. Framför TV:n satt en liten flicka. Hon vände sig långsamt mot oss, apatisk, utan att visa rädsla eller förvåning. Jag är hungrig, sa hon. Utan att vända sig

om följde hon med oss, hem till Abrigo.

Stefan Martinsson

(Vi har i texten förändrat namnen på mamman och barnen)

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 Bankgiro 904 – 0452

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769- 03 60 23

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL